

Suzanne Vermeer

Nachtvorst

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

Proloog

Zijn benen hangen over de rand van de fjord. Hij laat ze bungelen. Zijn handen rusten op het rotsplateau dat de kou van de omgeving absorbeert en de warmte razendsnel uit zijn vingers trekt. Hij zou moeten huiveren, moeten rillen, maar hij voelt niets. De verdoving duurt al zo lang en zit in elke vezel, in elke cel. De nacht is donker, gitzwart, maar toch is er iets wat hij heel helder ziet: hij is maar zeshonderd meter verwijderd van de verlossing. Van het grote niets. Als hij zich nu laat vallen, dan is alles voorbij. Het verlangen wordt groter en hij schuift een stukje naar voren. Hij voelt de scherpe rand van de rotswand nu niet meer in zijn knieholtes, maar tegen de achterkant van zijn bovenbeen. Er trekt een stroomstoot door zijn buik. Alles staat op scherp. Hij ademt een paar keer diep in en uit. Alsof hij zich voorbereidt op een allesbeslissende olympische duik. Even is hij verlamd door koudwatervrees. Kan hij dit? Kan hij voor het eerst in zijn leven ergens in slagen? Of wordt dit de zoveelste mislukking die hij op zijn lange lijst kan bijschrijven? Onbewust is hij weer wat weggeschoven van de rand. Langzaam laat hij zich achterovervallen tot hij op het plateau ligt. Zijn benen bungelen nog steeds

in het luchtledige. De gapende diepte daar beneden heeft haar aantrekkingskracht nog niet verloren. Hij vouwt zijn handen onder zijn hoofd en neemt even rust. Geen afstel maar uitstel, maakt hij zichzelf wijs. Het dikke wolkendek trekt een stukje open en laat wat fonkelende sterren zien. Hij kijkt ernaar met een gevoel van jaloezie. Kon hij ook maar zo stralen. Waar ga je eigenlijk heen als je doodgaat? Word je dan een ster? Een glanzend stipje dat altijd zichtbaar blijft? Hij wil niet vergeten worden, dat is zijn grootste angst. Dat de wereld doordraait als hij er niet meer is en dat niemand meer aan hem denkt. Alsof hij nooit bestaan heeft.

Hij tast om zich heen tot zijn hand zijn rugzak heeft gevonden. Hij pakt de zaklamp eruit en knipt hem aan. Hij richt de lichtbundel omhoog en schrijft zijn naam in de lucht. Misschien dat die ene persoon daarboven die hij zo vreselijk mist het kan lezen en even aan hem denkt. Zullen ze elkaar weerzien als hij springt? Stopt dan eindelijk die enorme pijn? Hij slaakt een trillende zucht van verlangen. Zijn adem klimt als een sluier van condens omhoog in de lichtbundel. Hij wacht tot zijn ademwolkje volledig is opgelost voordat hij zijn lamp weer uit klikt. Meteen realiseert hij zich dat er iets niet klopt. Zijn lamp is uit, maar toch is er nog steeds licht te zien.

‘Hier ben je,’ zegt een stem naast hem. ‘Laten we gaan, het is tijd.’
Hij houdt zijn adem in en zijn hart begint als een razende te bonken.

Deel 1

Apeldoorn

1

In hoog tempo fietst Lieke Brouwer door de Abraham Kuypersstraat. Haar wimpers zijn vochtig van de ragfijne sneeuwvlokjes die uit de lucht dwarrelen. De februarikou heeft haar wangen rood gekleurd. Ze knijpt vol in haar remmen als ze het stoepje voor de flat op rijdt. Haar fietsbanden slippen over een stuk platgetrapte sneeuw. *Timemanagement!* hoort ze haar teamleidster Monique van KidCare in gedachten zeggen als ze met man en macht overeind probeert te blijven. En ja, Monique heeft een punt. Ze is weer te lang bij haar vorige cliënt blijven hangen en daarom is ze nu een paar minuten te laat voor haar volgende afspraak.

Je betrokkenheid is mooi, Lieke, maar het mag wel ietsje minder. Ze krijgt Moniques woorden maar niet uit haar hoofd. Ze kan er ook niks aan doen dat ze zo met haar cliënten meeleeft dat ze vaak een stapje harder loopt dan ze zou moeten. Zo is ze nu eenmaal. Ze kan toch niet zomaar weggaan als iemand een minuut voordat de tijd erop zit in huilen uitbarst zoals vanochtend het geval was? Dat is onmenselijk. Haar cliënten voelen zich al zo vaak een nummer door de manier waarop instanties met ze omgaan. Voor haar hebben ze een naam en zijn ze

volwaardige mensen, ongeacht wat Monique of wie dan ook daarvan vindt.

Lieke weet haar fiets uiteindelijk weer onder controle te krijgen en een val te voorkomen. Opgelucht stapt ze af en parkeert ze haar fiets tegen een lantaarnpaal. Ze hangt er twee stevige sloten omheen en hoopt dat dat genoeg is. Het zou niet de eerste keer zijn dat haar fiets in deze buurt gestolen of vernield wordt. Het Staatsliedenkwartier staat niet bepaald als de beste buurt van Wijk Zuid bekend. Ze scant de omgeving. Op het water waar de flat aan grenst ligt een dun laagje ijs. Een groepje kinderen staat er met stokjes in te prikken. Nergens een ouder te bekennen. Ze komt meteen in actie als een jochie aanstalten maakt om op het ijs te gaan staan. Binnen een paar seconden is ze bij hem en ze weet hem net bij zijn arm te grijpen voordat hij zijn tweede voet op het ijs zet. Op het moment dat er een wak ontstaat heeft ze hem al op de kant getrokken. ‘Dat ijs is niet sterk genoeg! Je wilt toch niet verdrinken?’ Het joch begint te huilen en zijn vriendjes en vriendinnetjes staan er beduusd bij. ‘Weten jullie papa’s en mama’s dat jullie hier zijn?’ vraagt ze aan een meisje met twee slordige vlechtjes. Ze schudt ontkenkend met haar hoofd terwijl ze op haar handschoen kauwt.

‘Waar wonen jullie?’

‘Daar.’ Ze haalt haar handschoen uit haar mond en wijst naar een ongedefinieerd punt in de verte.

‘Ga daar dan maar spelen, oké? Hier is het veel te gevaarlijk. Kom, ga maar.’ Ze geeft het meisje een zacht duwtje in de goede richting. Het kind begint te rennen en de anderen sprinten achter haar aan. Het jochie dat ze van het ijs heeft gehaald rent als laatste achter het groepje aan. Hoofdschuddend kijkt Lieke hen na. Het liefst zou ze hun ouders eens een bezoeking brengen en vragen of ze weten wat hun kinderen allemaal uitspoken. *Ja, Monique. Daar heb ik geen tijd voor.* Ze loopt terug naar de flat en gluurt naar het appartement op zeven hoog waar ze tien minuten geleden al had moeten zijn. Er hangt een meisje over de balkonrand. Lieke zwaait. Het meisje zwaait niet terug. Met lood in haar schoenen belt ze aan. De intercom zoemt en de deur springt open. Als ze even later op de zevende verdieping uit de lift stapt, staat de knalgele deur waar ze al zo vaak door naar binnen is gestapt open. ‘Chelsea?’ roept ze terwijl ze de gang in loopt en de deur achter zich sluit. Er komt geen reactie en dan weet ze al hoe laat het is.

De deur van de woonkamer staat halfopen en ze kijkt naar binnen als ze erlangs loopt. De kamer staat blauw van de rook en uit een televisie die drie keer zo groot is als die bij haar thuis schalt een soapserie. Een vrouw hangt op de bank voor de tv. Haar

in pantykousen gehulde voeten liggen op de salontafel. De grote krulspelden in haar haren zijn zo los ingedraaid dat ze meebewegen als de vrouw met haar hoofd knikt en schudt.

‘Dag mevrouw Kamp,’ schreeuwt Lieke om boven de tv uit te komen. De vrouw steekt haar hand in de lucht maar haar ogen blijven aan het scherm gekluisterd. Lieke loopt door naar Chelseas kamer terwijl de sterke sigarettenlucht haar neus binnendringt. Ze klopt op de dichte deur. Pas als er een hummend geluid uit de kamer komt dat voor een antwoord door moet gaan, gaat ze naar binnen. De geur van de bedompte kamer vermengd met wiet bedwelmt haar, ze wordt spontaan misselijk. Hoewel ze weet dat de kamer altijd stinkt kan ze er maar niet aan wennen. ‘Poeh, wat is het hier warm, vind je het goed als ik even wat roostertjes openzet?’

Het meisje op bed haalt met een stuurs gezicht haar schouders op. Nadat Lieke de ventilatieroosters open heeft geschoven trekt ze een stoel bij het gammele bureautje vandaan en gaat voor het bed zitten. ‘Hoi Chelsea,’ begroet ze haar cliënt. ‘Sorry dat ik een bé-tje laat ben. Het liep wat uit bij een eerdere afspraak.’ Chelsea haalt weer haar schouders op en mompelt iets als ‘boeit niet’. Ze kijkt Lieke niet aan en trekt aan een los draadje aan de mouw van haar verwassen, gebreide trui.

‘Het gaat niet van jouw tijd af hoor, ik ben het komende uur helemaal van jou.’ Voor het eerst kijkt het meisje haar recht aan. Verlangen, de behoefte aan een beetje persoonlijke aandacht, schemert door de stuurse blik heen. De eenzaamheid die in de kamer hangt is zwaarder dan de stank. Chelsea wrijft stevig met de mouw van haar trui over haar arm.

‘Heb je je weer gesneden? Jeukt het?’

De tranen die opwellen in Chelseas ogen zeggen genoeg.

‘Mag ik het zien?’

Chelsea steekt Lieke haar arm toe. Lieke stroopt de mouw voorzichtig een stukje op. ‘Och, meisje. Was het zo erg?’ Ze probeert de afschuw die ze voelt bij het zien van de wonden te verbergen. Het meisje heeft al genoeg aan haar eigen emoties en Lieke wil en mag haar niet belasten met de hare. Ze duwt de mouw nog wat verder omhoog. Chelsea geeft geen krimp maar krimpt wel in elkaar. Lieke concludeert dat de mouw vastgeplakt zat als ze de pluisjes ziet in de plakkerige wonden die nog steeds een beetje nat zijn van het bloed. Een paar wondjes beginnen al te ontsteken. ‘Heb je geen schoon mesje genomen?’ vraagt ze als haar oog valt op het stanleymes dat bruin is van het opgedroogde bloed.

‘Als het mes bot is doet het meer pijn.’

‘Maar dan loop je ook meer kans op infectie,’ ant-